

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.006 van 15 maart 2000
in de zaken A. 45.152/X-8261.
45.352/X-8260.**

I. In zake : de n.v. POTTELBERG BUILDING PRODUCTS,
thans de n.v. Koramic Building Products,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende 1000 BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat F. CALLIAUW,
kantoor houdende te 8300 KNOKKE-HEIST,
Van Bunnanlaan 58a.

tussenkomen de partij :

de n.v. PATRIVAN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. LINDEMANS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Keizerslaan 3.

II. In zake : de n.v. POTTELBERG BUILDING PRODUCTS,
thans de n.v. Koramic Building Products,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende 1000 BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

1. de stad KORTIJK,
die woonplaats kiest bij
Advocaat X. LEURQUIN,
kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
Louizalaan 390, bus 12,
2. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd
door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat F. CALLIAUW,
kantoor houdende te 8300 KNOKKE-HEIST,
Van Bunnanlaan 58a.

tussenkomen de partij :

de n.v. PATRIVAN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. LINDEMANS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Keizerslaan 3.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. POTTELBERG BUILDING PRODUCTS op 14 oktober 1991 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 20 juni 1991 van de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting waarbij het beroep wordt ingewilligd van de n.v. PATRIVAN tegen de beslissing van 25 oktober 1990 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Kortrijk tot weigering van een vergunning voor de uitbreiding van een bestaande houtzagerij en burelen op gronden gelegen te Kortrijk, Bergstraat, kadastraal bekend sectie A, nrs. 399e, 487, 483a, 488 en 496;

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. POTTELBERG BUILDING PRODUCTS op 14 november 1991 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 26 september 1991 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Kortrijk waarbij aan de n.v. PATRIVAN de vergunning wordt verleend voor de uitbreiding van een bestaande houtzagerij en burelen op gronden gelegen te Kortrijk, Bergstraat, kadastraal bekend sectie A, nrs. 399e, 487, 483a, 488, 496 en 499;

Gezien de verzoekschriften tot tussenkomst van 28 februari 1992 van de n.v. PATRIVAN in beide zaken;

Gelet op de beschikkingen van 4 maart 1992 die de tussenkomst van de n.v. PATRIVAN toelaat in beide zaken;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord in beide zaken;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. BARRA;

Gelet op de beschikkingen van 28 juli 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van de dossiers gelasten;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories in beide zaken;

Gelet op de beschikkingen van 21 januari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 februari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. LUST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. DEWANDRE die, loco Advocaat M. DENYS verschijnt voor verzoekster, van Advocaat F. CALLIAUW, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat D. LINDEMANS, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het gedeeltelijk eensluidend advies van Auditeur P. BARRA;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat een goede rechtsbedeling vergt dat de beroepen worden samengevoegd;

Overwegende dat de tussenkomende partij op 25 juni 1990 aan de stad Kortrijk een vergunning vraagt voor de uitbreiding van een bestaande houtstapelplaats op grond gelegen aan de Bergstraat te Aalbeke; dat de gemachtigde ambtenaar op 15 oktober 1990 het volgende ongunstig advies uitbrengt :

"De grond voor de geplande uitbreiding is quasi integraal gesitueerd in een ontginningsgebied met nabestemming agrarisch gebied.

Door de oprichting van de houtstapelplaats en de verharde stapelplaats zou een gedeelte van het kleiwinningsgebied onontginbaar worden.

Een groot volume van de aanwezige grondstoffen zou verloren gaan.

Bovendien komt de optimale ontginning van het resterend gedeelte ten oosten van de stapelplaats in het gedrang.

De aanvraag is strijdig met de aldaar voorziene bestemming en kan niet aanvaard worden";

dat het college van burgemeester en schepenen de bouwvergunning bij besluit van 25 oktober 1990 weigert; dat, op beroep van de tussenkomende partij, de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting op 20 juni 1991 beslist de vergunning toch te verlenen; dat in essentie wordt overwogen :

"dat het project voldoet aan de maximumnormen zoals vooropgesteld door ('artikel 79 van de gewijzigde stedenbouwwet zoals ingevoegd bij decreet van 28 juni 1984'); dat tijdens het openbaar onderzoek geen bezwaren werden ingediend; dat de uitbreidingsbehoeften niet meer kunnen opgevangen worden binnen de voorziene zone; dat gelet op de bestaande bebouwing de plaatselijke ordening niet in het gedrang wordt gebracht; dat evenwel de op het inplantingsplan aangeduide groenvoorzieningen dienen aangeplant tijdens het eerstkomend plantseizoen";

dat dit de eerste bestreden beslissing is;

Overwegende dat de tussenkomende partij op 23 augustus 1991 een tweede bouwaanvraag indient voor de

uitbreiding van de bestaande houtstapelplaats aan de Bergstraat; dat in vergelijking met de eerste aanvraag een enigszins gewijzigde inplantingsplaats wordt voorzien; dat de gemachtigde ambtenaar op 16 september 1991 gunstig advies verstrekt; dat de motivering luidt als volgt :

"Gelet op de op 20/06/91 verleende vergunning door de Gemeenschapsminister bevoegd voor Ruimtelijke Ordening;

Gelet op de gewijzigde eigendomsstructuur die een rationelere inplanting toelaat zonder afbreuk te doen aan de eisen van een goede plaatselijke ordening";

dat het college van burgemeester en schepenen op 26 september 1991 de bouwaanvraag inwilligt; dat dit de tweede bestreden beslissing is;

Overwegende dat de tussenkomende partij, nadat haar de vergunning van 20 juni 1991 voor het uitbreiden van haar houtstapelplaats is verleend, voor dezelfde uitbreiding een tweede en inhoudelijk verschillende vergunning heeft aangevraagd, verkregen én uitgevoerd; dat de tussenkomende partij geacht moet worden aan de vergunning van 20 juni 1991 te hebben verzaakt; dat met verzoekster wordt aangenomen dat "de rechtszekerheid vraagt" deze vergunning te vernietigen;

Overwegende dat verzoekster in verband met haar belang bij het beroep tegen de bouwvergunning van 26 september 1991 toelicht dat zij eigenaar is van een dakpannenbakkerij te Aalbeke en een aantal kleiputten in de omgeving ontgint, dat het ontginningsgebied zich uitstrekt over gronden die ten dele aan de tussenkomende partij toebehoren, dat de reservegronden voor ontginning in de omgeving zeer schaars zijn en dat de tussenkomende partij voor het gebied een vergunning heeft bekomen voor het uitvoeren van werken die niets met ontginning te maken hebben;

Overwegende dat de stad Kortrijk het belang van verzoekster betwist omdat op de plaats waar de inplanting van het gebouw werd toegelaten de beschikbare klei "gering" is; dat volgens het Vlaamse Gewest verzoekster zonder belang is omdat zij geen eigenares is van de percelen, noch enig "actief subjectief recht (heeft) op de ontginning van de klei in de gronden, die eigendom zijn van de bouwaanvrager"; dat het Vlaamse Gewest er voorts op wijst dat verzoekster heeft nagelaten "haar rechten te laten gelden" op basis van de wet van 5 januari 1957 betreffende de mijnen, groeven en graverijen;

Overwegende dat ook de tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst de vordering onontvankelijk noemt bij gemis aan belang; dat ze tegenwerpt dat verzoekster zelf "in 1985, in 1987 en in 1988 - dus tot drie maal toe - haar eigen bedrijf (heeft) uitgebreid in een ontginningsgebied, zonder eerst de klei te winnen", dat het in die omstandigheden "ondenkbaar" is dat de overheid op grond van de wetgeving op de mijnen, groeven en graverijen "exploitatierechten op andermans ondergrond" zou verlenen aan verzoekster zelf, dat de ondergrond geen bruikbare klei bevat en dat "in elk geval" een mogelijk toekomstig exploitatierecht te hypothetisch is;

Overwegende dat verzoekster in de memorie van wederantwoord meent dat de uitvoering van de bestreden bouwvergunning haar "definitief elke uitbreidings- en exploitatiemogelijkheid ontnemt met betrekking tot de aanzienlijke kleireserves die zich nog in de bodem bevinden, dit terwijl het gaat om een belangrijk ontginningsgebied op het gewestplan Kortrijk"; dat zij er nog op wijst dat ze de enige exploitant van kleigronden in de verre of dichte omgeving is, dat de aan haar afgeleverde bouwvergunningen de oprichting van constructies betreffen, dienstig voor de ontginningsac-

tiviteit, en hier dus niet relevant zijn, dat zij nooit heeft toegegeven dat op de locatie waarvoor de bestreden bouwvergunning is gegeven geen kleireserves zouden aanwezig zijn, dat niet blijkt waarom verzoekster in de toekomst niet zou kunnen voldoen aan de voorwaarden om op basis van artikel 99bis van de wetgeving op de mijnen, groeven en graverijen gronden te exploiteren die niet haar eigendom zijn;

Overwegende dat de stad Kortrijk in de laatste memorie stelt dat het gewestplan Kortrijk meerdere ontginningsgebieden telt en dat verzoekster in een ander ontginningsgebied is gevestigd dan dat waar de tussenkomende partij is gevestigd; dat zij daar aan toevoegt dat "sinds 1 september 1995 de groeven en de graverijen in Vlaanderen onderworpen zijn aan het Milieuvergunningsdecreet, waardoor een kleiverwerkend bedrijf geen aanspraak meer kan maken op kleivoorraden in een ontginningsgebied, laat staan op voorraden uit een ander ontginningsgebied"; dat het Vlaamse Gewest in de laatste memorie uiteenzet dat verzoekster zich niet kan opwerpen als "de beschermer van 'de nationale reserves van kleilagen'", dat verzoekster sinds de wetswijziging van 1 september 1995 niet meer in aanmerking komt om de gronden te exploiteren "gezien het hier duidelijk om een graverij gaat", dat zij niet bewijst dat ze anno 1991 geen voldoende reserves meer bezat en dat "het in kwestie om minderwaardige klei gaat";

Overwegende dat de tussenkomende partij in de laatste memorie opmerkt dat "bezwaarlijk (kan) aanvaard worden dat een dakpanbedrijf, louter omwille van het feit dat het klei benodigt voor de fabricage van dakpannen, daardoor alleen al het rechtens vereiste belang zou hebben bij het aanvechten van vergunningen verleend in enig ander ontginningsgebied", dat de aanspraken die een kleiverwerkend bedrijf op andermans eigendom kon laten gelden op grond van artikel 99bis van

de gecoördineerde wetten op de mijnen, groeven en graverijen niet meer bestaan sinds de groeven én de graverijen in Vlaanderen niet meer aan de mijncode maar aan het milieuvergunningsdecreet en zijn uitvoeringsbesluiten onderworpen zijn, dat voor het belang om bouwvergunningen te bestrijden "dan ook" rekening moet worden gehouden met de nabijheid van de bouwplaats ten opzichte van verzoekster, dat te dezen manifest niet aan dit criterium is voldaan, dat verzoekster meer dan twee kilometer verwijderd is van het perceel waarvoor de vergunning is verleend, dat het belang van verzoekster zich niet onderscheidt van "het belang van elkeen bij de vrijwaring van grondstoffen";

Overwegende dat de vergunde houtstapelplaats, met een lengte van 200 m en een breedte van 100 m, wordt ingeplant op grond die door het bij koninklijk besluit van 4 november 1977 vastgesteld gewestplan Kortrijk bestemd is als ontginningsgebied met nabestemming landbouw; dat hierdoor het betrokken gebied deels onontginbaar, deels moeilijker ontginbaar wordt; dat verzoekster in de directe omgeving een productie-eenheid van dakpannen bezit en klei wint; dat niet wordt tegengesproken dat nabijgelegen reservegronden schaars zijn; dat verzoekster zich met betrekking tot de grond in kwestie in het verleden manifesteerde als een geïnteresseerde ontginning; dat om die reden de dienst natuurlijke rijkdommen en energie suggereerde met onder andere verzoekster te overleggen met het oog op een oplossing; dat uit een en ander volgt dat verzoekster van een voldoende persoonlijk en rechtstreeks belang bij het beroep tegen de bouwvergunning doet blijken; dat een actueel "subjectief recht" op de exploitatie van de betreffende klei daarvoor niet vereist is; dat de eventuele weerslag van het besluit van 6 februari 1991 van de Vlaamse regering houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning, zoals gewijzigd bij het besluit van 1 juni 1995 van de Vlaamse regering houdende

algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne, op de rechten die de bij koninklijk besluit van 15 september 1919 gecoördineerde wetten betreffende de mijnen, groeven en graverijen aan verzoekster verleent dan ook niet decisief is; dat ter zake evenmin relevant is de wettigheid van de bouwvergunningen die verzoekster zelf heeft verkregen, in 1985, 1987 en 1988; dat de exceptie ongegrond is;

Overwegende dat verzoekster een derde middel afleidt uit de schending van de motiveringsplicht, doordat het bestreden besluit "op geen enkele wijze" de afwijking van de bestemming van het gewestplan motiveert en steunt op een advies van de gemachtigde ambtenaar dat zonder enige motivering afwijkt van zijn vroeger ongunstig advies aangaande hetzelfde project, terwijl bij iedere toepassing van het mini-decreet van 28 juni 1984 "door middel van een uitvoerige motivering dient aangetoond te worden dat de toegestane afwijking van de voorschriften van het gewestplan voldoet aan alle door het mini-decreet gestelde vereisten" en terwijl "elke administratieve beslissing moet steunen op de juiste motieven die aangeven waarom afgeweken wordt van een constante gedragslijn of beleid of van een vroegere beslissing";

Overwegende dat de stad Kortrijk repliceert dat zowel haar pre-advies, waarnaar de gemachtigde ambtenaar verwijst, als de bouwvergunning van 26 september 1991 uitdrukkelijk gewag maken van de bouwvergunning van 20 juni 1991 die "ruim gemotiveerd" is; dat de motivering van laatstgenoemde vergunning "geacht wordt deel uit te maken van het bestreden besluit", dat de vergunning van 20 juni 1991 uitdrukkelijk stelt "dat de uitbreidingsbehoeften niet meer kunnen opgevangen worden binnen het betrokken industriegebied", dat uit het pre-advies van de stad blijkt "dat het dossier nauwkeurig werd onderzocht", dat

de gemachtigde ambtenaar zich de inhoud van het preadvies van de stad heeft toegeëigend, dat het ministerieel besluit van 20 juni 1991 hem van mening deed veranderen, dat het college van burgemeester en schepenen steeds dezelfde gedragslijn heeft gevolgd;

Overwegende dat het Vlaamse Gewest van mening is dat de vergunning van 26 september 1991 "enkel een aanpassing beoogt van de reeds vroeger verleende afwijkingsvergunning, waarvan de bouwaanvraag op zeer grondige wijze werd onderzocht, en de toekenning uitvoerig gemotiveerd" en dat in die omstandigheden de gemachtigde ambtenaar mocht volstaan met een verwijzing naar het ministerieel besluit van 20 juni 1991;

Overwegende dat de tussenkomen partij doet gelden dat "de toepassing van de afwijkingsmogelijkheid van het minidecreet werd vergund bij M.B. van 20 juni 1991", dat de vergunning van 26 september 1991 alleen een kleine wijziging betreft, dat de vergunning verwijst naar het voornoemd ministerieel besluit, dat de beslissing niet ruimer gemotiveerd moet zijn, dat de bestreden vergunning op juiste feitelijke gegevens steunt, dat er geen voor uitbreiding geschikte gronden meer ter beschikking zijn naast de bestaande bedrijfsgebouwen of in de gemeente Aalbeke, dat het verlenen van de bouwvergunning "de perfecte toepassing (is) van het artikel 79 van het decreet houdende aanvulling van de wet van 29 maart 1962";

Overwegende dat verzoekster er in de memorie van wederantwoord op wijst dat luidens artikel 79 van de stedenbouwwet het gunstig advies van de gemachtigde ambtenaar noodzakelijk is opdat een afwijking van het gewestplan kan worden toegestaan, dat dit gunstig advies uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn en meer bepaald met betrekking tot de goede plaatselijke aanleg, de onmiddellijke omgeving, de maximale afmeting der bouw-

werken en de resultaten van het openbaar onderzoek, dat de gemachtigde ambtenaar de aanvraag in zijn advies van 15 oktober 1990 "op zeer expliciete en overtuigende wijze" ongunstig heeft geadviseerd, dat hij later zijn oordeel heeft herroepen "zonder hiervoor één enkele reden op te geven", dat het vereiste gunstig advies onvoldoende gemotiveerd is;

Overwegende dat het Vlaamse Gewest in de laatste memorie opmerkt dat de gemachtigde ambtenaar, gelet op de ministeriële beslissing van 20 juni 1991 en op het pre-advies van de stad, "moeilijk" iets anders kon doen dan gunstig adviseren en naar de argumentatie van de minister verwijzen, dat het besluit van de minister het gevolg was van een uitgebreid onderzoek, dat met betrekking tot het probleem "of de bestemming van het gewestplan verbonden aan het betrokken gebied, niet in het gedrang komt en derhalve ruimtelijke ordening zou kunnen schaden" de volgende feiten "aan alle instanties" bekend waren :

"1. Dat verzoekster in 1981 de ontginningsgronden had kunnen kopen, maar naliet dit te doen

2. Dat zij dit niet deed omdat zijzelf toegaf dat de kleiontginning onder de geplande gebouwen van zeer geringe kwaliteiten was; m.a.w. er zal daar nooit ontgind worden.

3. Dat verzoekster op eigen ontginningsgronden tot driemaal toe heeft gebouwd zonder de ondergrond te ontginnen.

4. Dat zij geen enkel bezwaar heeft laten gelden naar aanleiding van de openbare onderzoeken voor zowel de bouwaanvraag als de milieuvraag, welke laatste bekomen werd op 16.01.92, niettegenstaande verzoekster ook dit anders had aangekondigd.

5. Dat zij nooit beroep heeft gedaan op art. 19 van de gecoördineerde wetten op mijnbouw en gravingen, omdat ze precies niet in de voorwaarden verkeerde om exploitatie recht te krijgen. (nog in het midden gelaten of ze dat wel zou willen)";

dat ter zake "geen verdere uitleg diende te worden gegeven, dan de vaststelling dat de ruimtelijke ordening niet wordt geschaad";

Overwegende dat de beslissing van 26 september 1991 van het college van burgemeester en schepenen, na gunstig advies van de gemachtigde ambtenaar, de bouw van een houtstapelplaats vergunt op grond die daar volgens het bij koninklijk besluit van 4 november 1977 vastgesteld gewestplan Kortrijk niet voor in aanmerking komt, want bestemd is als ontginningsgebied met nabestemming landbouw; dat de beslissing getroffen is met toepassing van artikel 79 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, zoals ingevoegd bij artikel 2 van het decreet van 28 juni 1984; dat het artikel onder meer bepaalt dat de gemachtigde ambtenaar bij het verlenen van een gunstig advies mag afwijken van de voorschriften van een gewestplan "indien de aanvraag strekt tot ver- of herbouwing of uitbreiding van bestaande vergunde gebouwen op dezelfde plaats, of tot het herbouwen of uitbreiden van bestaande vergunde gebouwen binnen de onmiddellijke omgeving ervan, dit alles op voorwaarde dat de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad, zoals moet blijken uit de motivering van het desbetreffend advies";

Overwegende dat dit voorschrift de gemachtigde ambtenaar verplicht de aanvraag tevens te beoordelen vanuit een ruimer en breder perspectief dan de zorg voor de aanleg van de plaats; dat hij daartoe moet onderzoeken of de wezenlijke kenmerken, de door het gewestplan vastgestelde bestemming en de reeds geplande of uitgevoerde ordening van het betrokken gebied niet in het gedrang komen; dat daarom het advies dat de afwijking toestaat een concrete beoordeling van het effect van de uit het bouwontwerp voortvloeiende verstoring en een duidelijk standpunt omtrent de maat van de toelaatbare verstoring, gesteund op een gemotiveerde afweging van de in mededinging zijnde belangen, moet bevatten;

Overwegende dat de motivering van het advies van 16 september 1991 van de gemachtigde ambtenaar wezenlijk beperkt is tot een verwijzing naar "de op 20/06/91 verleende vergunning door de Gemeenschapsminister bevoegd voor Ruimtelijke Ordening"; dat die vergunning zelf met betrekking tot de beoordeling van het oorspronkelijke bouwontwerp niet verder komt dan de blote affirmatie "dat gelet op de bestaande bebouwing de plaatselijke ordening niet in het gedrang wordt gebracht"; dat bijgevolg de formele motivering van het advies van de gemachtigde ambtenaar hoegenaamd niet toelaat te weten op grond van welke afweging en om welke concrete redenen de aangevraagde bouwwerken, ofschoon onverenigbaar met de gewestplanbestemming, toch de goede ruimtelijke ordening van het gebied niet schaden; dat de bewering van het Vlaamse Gewest dat de betreffende argumenten "bekend waren aan alle instanties, en aan bod zijn gekomen in de procedure", in zoverre al juist, niet opweegt tegen het in het middel aangevoerde voorschrift; dat het middel in de besproken mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken A. 45.152 en A. 45.352 worden gevoegd.

Artikel 2.

Vernietigd worden :

1. het besluit van 20 juni 1991 van de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting waarbij het beroep wordt ingewilligd van de n.v. PATRIVAN tegen de beslissing van 25 oktober 1990 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Kortrijk tot weigering van een vergunning voor de uitbreiding van een bestaande houtzagerij en burelen op gronden gelegen te Kortrijk, Bergstraat, kadastraal bekend sectie A, nrs. 399e, 487, 483a, 488 en 496,
2. het besluit van 26 september 1991 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Kortrijk waarbij aan de n.v. PATRIVAN de vergunning wordt verleend voor de uitbreiding van een bestaande houtzagerij en burelen op gronden gelegen te Kortrijk, Bergstraat, kadastraal bekend sectie A, nrs. 399e, 487, 483a, 488, 496 en 499.

Artikel 3.

De kosten van de beroepen, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van de verwerende partijen, één vierde voor de stad Kortrijk en drie vierde voor het Vlaamse Gewest.

De kosten van de tussenkomsten, bepaald op zesduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op vijftien maart tweeduizend, door de
Xe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M. VRINTS,	kamervoorzitter,
de HH.	J. BOVIN,	staatsraad,
	J. LUST,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

M. VRINTS.